

Voor mijn ouders
Voor jullie veelvoud in liefde

X

Het
indiaans meisje
met de
naam

Whisper

MET DANK AAN

KNOCKE ARABIANS

& samenwerking voor de eerste uitgave.

Valkerij Ardanwen en Benny R.

FANTASYROMAN & PAARDENVERHAAL

TWEEDE UITGAVE / HERUITGAVE

HERUITGAVE VAN VERHAAL 'WHISPER' – CARINE KINSABIL

COVER ONTWERP: JESSIE VERAVERBEKE & FOTO PAARD:
KNOCKE ARABIANS

LIMITED EDITION: UITGEVERIJ BONTE
EERSTE UITGAVE: UITGEVERIJ BONTE
ISBN 9789491466755

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN AAN DE AUTEUR: NIETS UIT DEZE UITGAVE MAG WORDEN VERANDERD OF VERVORMD. NIETS UIT DEZE UITGAVE MAG WORDEN OPENBAAR GEMAAKT EN / OF VERVEELVOUDIGD DOOR MIDDEL VAN DRUK, FOTOKOPIE, MICROFILM OF OP WELKE ANDERE WIJZE DAN OOK ZONDER VOORAFGAANDE SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING VAN DE AUTEUR. CARINE KINSABIL IS EEN PSEUDONIEM. OMSLAGONTWERP EN ARTWORK: DOOR DE AUTEUR. DE OMSLAG KAN NOG VERANDERD WORDEN.

ALLE IN DIT BOEK VOORKOMENDE PERSONEN ZIJN ONTLEEND AAN DE FANTASIE VAN DE SCHRIJVER. ELKE GELIJKENIS MET BESTAANDE PERSONEN BERUST OP TOEVAL.

Mijn gloednieuwe zwarte Ferrari brengt me met een opgelegde omweg veilig naar huis, er is bijna geen verkeer; in combinatie met klassieke muziek probeer ik na een drukke werkdag tot innerlijke rust te komen. Een traan rolt over mijn wang ... Gisteren was de begrafenis van een goede vriend. M'ja, ik heb wat geld ... maar wat echt belangrijk is kan ik niet kopen. Zoals echte vriendschap en echte liefde, als 'dat ze de kogel zou opvangen om je leven te redden'. Ook de gezondheid van mijn vriend kon ik niet beter krijgen, niet met een stapeltje biljetten. De traan rolt over mijn lippen neerwaarts tot over mijn kin, vallend op mijn zwarte T-shirt, de woorden in mijn hoofd: 'Ik zal je nooit vergeten ...' De lange oprijlaan met oude, dikke, knoestige eikenbomen rijdt ik rustig door. Tijd om nu mijn favoriete auto de ondergrondse, beveiligde parking in te rijden. De parking van een voormalige, oude fabrieksruimte. Een fabrieksruimte

van toen die nu mijn loft is geworden, mijn plaatsje, mijn thuis. Een plaats met veel geschiedenis, veel lichtinval en ruimte; de authentieke materialen heb ik zoveel mogelijk proberen te behouden, zoals de antieke, rammelende lift met smeedwerk die me nu naar boven brengt. Het rammelen vind ik helemaal niet erg, eigenlijk heeft het zijn charmes en houd ik er zelfs wat van. Zolang deze maar veilig blijft functioneren. In gedachten bedenk ik welke film ik straks wil bekijken, chips, een pilsje en 'k ga gewoon eens lekker vroeg gaan slapen. Morgen mijn verjaardag vieren, vandaag ben ik wat moe. Maar mijn denken wordt verstoord, ik ben bijna tot mijn woonverdieping als ik lawaai hoor. Het is anders altijd muisstil, enkel het geluid van mijn rammelende lift die deze stilte altijd doorbreekt. In stille paniek neem ik mijn smartphone, ben al bezig het noodnummer in te tikken als ik het doek zie hangen: 'Surprise zevenentwintig jaar!'

Dit was echt even bangelijk schrikken. Het zal dus geen 'vroeg' bed worden ... Mijn vriendin Djamilla heeft voor een feestje gezorgd? Ze is de enige die de dagelijks veranderende codes van dit gebouw kent en zoiets kan doen. Veel bezoek, te veel. Een andere keuze heb ik niet meer ... Met mijn grootste glimlach ga ik mijn vrienden tegemoet, maar eigenlijk voel ik me te moe hiervoor. Hoe zijn ze hier geraakt? Er stond namelijk geen enkele auto in de omgeving. Een lichtje gaat branden, hebben ze de bus van mijn firma gebruikt? Hm ... het is mogelijk. Met sommigen van hen ben ik opgegroeid in een arme volksbuurt, er waren vechtpartijen en altijd wel situaties waar je beter voorzichtig mee was. Wie toen mijn vriend was en toen ook is gebleven, zal nu voor altijd mijn vriend zijn. Enkel het grote verschil met toen is dat ik niet arm meer ben maar eerder stinkend rijk. Eigenlijk ben ik een miljonair,

maar de gewone jongen in mij is voor mijn vrienden altijd gebleven.

Het thema van het feestje is 007 – James Bond.

Ook hebben ze iets meegebracht om een liedje te zingen, karaoke noemen ze dat, zoiets. Veel van mijn zakenvrienden zouden dit ronduit belachelijk vinden, maar eigenlijk is het best wel amusant en grappig. De ambiance is al snel aanwezig, lekker zot doen, vals of super, iedereen probeert wel iets ...

In de gang werden er snel twee stoere bodyguards geplaatst om paparazzi en onuitgenodigde gasten buiten te laten. Je kan enkel maar binnen door het zeggen van een persoonlijke mondelinge code, een vipkaart en controle via je paspoort. En wie uit de lift stapt, kan er niet omheen, zo breed toont hun borstkas wel. Gelukkig hebben ze hieraan gedacht! Ik houd er namelijk niet van om de volgende dag op de voorpagina van een krant te kunnen staan. Een vriendin, Elly, kan het

niet laten om er eventjes mee te flirten: 'Hé, knapperd, zin om met mij te dansen?' Terwijl ze zo dicht gaat staan dat ze echt vraagt om iets meer dan enkel maar dansen. Maar het antwoord van de nog naamloze brede bodyguard is: 'Meisje, hoe knap je ook bent en hoe overtuigend je ook kan zijn ... sorry, maar ik ben aan het werk.' 'Oh, en na het werk ...?' vraagt ze met knipperende ogen. Maar hij geeft geen antwoord.

Haar rode volle lippen en blonde lokken hebben geen invloed op hem. Haar te korte rokje met tijgerprint en de kattige diadeemoortjes hebben blijkbaar ook hun doel gemist. Hij heeft enkel wat aandacht voor de punten van haar blauwe pumps voorzien van naaldhakken, om te kunnen zien welke richting deze uitgaan. Volledig in haar trots gekrenkt stapt ze pruilend maar heupwiegend door de binnenkant van mijn woonkamer, al uitkijkend naar een ander slachtoffer voor haar charmes. De bodygard wrijft geërgerd over zijn gespierde armen. Ik heb de indruk dat hij

opgelucht is dat ze weg stapte, zelfs iets blij ... Nu kan hij terug ongestoord zijn job doen. Haar vriendin probeert haar te troosten en zegt: 'Hij is waarschijnlijk homo, dat kan toch niet anders?' 'Ja, dat is hij zeker', antwoordt Elly, ook al weet ze dat helemaal niet. Maar tja ... het is beter als ze dat denken, meent ze. Ik kijk om me heen en zie twee vrienden die ik al negen jaar niet meer gezien heb. Zijn dit Bart en Gert? Ik mors wat van mijn pilsje terwijl ik mijn lachbui probeer in te houden. Ah, Bart was altijd de leuke clown van ons groepje geweest en Gert was altijd zijn volger in alles geweest. Hun dikke kuiten hebben ze nu gepropt in witte knellende netkousen waar hun mannelijk zwarte lichaamsbehaaring prikkend doorheen steekt, en als je meer naar boven kijkt dan zie je dat ze beiden een kort aansluitend zwart jurkje aanhebben waar hun buikje goed in gevormd staat. 'Ah, een kostuum heb ik niet ...', zegt Bart. En natuurlijk doet hij er nog een schepje bovenop! Doet een soort van mislukte

pirouette en vraagt 'Wil je met me dansen?', maar barst dan zelf in lachen uit. Hij duwt een pilsje in mijn handen. 'Hé makker, jij verdient precies goed je boterhammetjes', terwijl hij een vriendschappelijke omhelzing geeft. 'Heb je eigenlijk in jaren niet meer gezien, of het is in de krant!' 'Ja, sorry maat, heb het verschrikkelijk druk gehad', antwoord ik. 'Te druk. Velen heb ik eigenlijk in jaren al niet meer gezien ...' Ik kijk om me heen ...

Om klokslag twaalf uur brengen ze een reuzentaart naar mijn richting, voorzien van kleurrijke fakkeltjes vuurwerk!

Ze starten met het zingen van hun eigen versie van hoe een verjaardagslied zou moeten zijn. Daarna staan ze allen te wachten op mijn reageren. Muisstil ... tot ik alle zevenentwintig kaarsjes uitblaas om dan te eindigen in een knallend applaus! Sommigen komen me nogmaals proficiat wensen.

Hun aanstekelijke vrolijkheid geeft me wel een gevoel van gelukkig zijn.

De meesten zijn in een soort goedkopere versie van galakledij. Veel vrouwen met blinkende glittertjes, iets dat ik eigenlijk lelijk vind; een sober zwart kleedje met een mooie snit is toch vaak veel mooier?

Nu, dit is dan mijn persoonlijke mening ...

Met mijn ogen zoekend naar Djamilla. Ze merkt op dat ik naar haar kijk. Met haar vinger neemt ze een beetje van de slagroom. Het niet kunnen laten lijkt ze het uitdagend van haar vinger af terwijl ze kijkt op een manier die een speelse, onuitgesproken vraag naar seks is. Ze komt enkele passen dichterbij en fluistert hees in mijn oor: 'Later.' Hm, maakt de alcohol de stoeipoes in haar wakker? Ik glimlach haar toe terwijl ik denk: 'We zullen wel zien ...'

VIJF UUR

Vijf uur in de ochtend. Mijn laatste vrienden zijn net vertrokken. Het was een nacht om nooit meer te vergeten! 'Er ligt nog een klein geschenkje onder je hoofdkussen', zegt Djamilla terwijl ze me nog een laatste zoen geeft. Altijd is ze zo'n plakkertje aan mijn voordeur, nog een knuffel, nog een zoen en na een half uur vertrekt ze meestal nog niet. 'Waarom blijf je niet slapen?', vraag ik aan haar. 'Nee nee, ik kan niet.' Meestal het antwoord dat ik gewoonlijk krijg en uiteindelijk vertrekt ze dan wel. Een uitdagertje, maar als het erop aankomt precies dan weer niet. De alcohol is uitgewerkt, de stoeipoes blijkbaar ook ...

Nu ja, onder mijn kussen? Met grote stappen neem ik de treden naar boven, brandend van nieuwsgierigheid. Het zwarte satijnen kussen gooi ik van mijn bed, eronder ligt een pakje met het logo van een lingeriewinkel.

Euhm, vindt ze mijn boxershorts niet mooi of zo?

Dan pas zie ik dat er ook een briefje bij ligt.

Handgeschreven woorden:

Ik houd van je ... en

ik geef je duizend hartjes en

bij ieder hartje een zoen,

deze heb ik denkbeeldig opgeplakt

en in slaap ...

zullen ze je warm houden.

Rara?

Nu kijken!

Veel liefs

Djamilla

Xxx

Het fluorescerende cadeaupapier scheur ik vlug open en verbaasd zie ik geen nieuw ondergoed, maar wel een rode pyjama met zowat duizend hartjes op! Zo lief! Mijn lippen vormen een glimlach, mijn gedachten 'ik wou dat ik haar kon vastnemen'.

Met mijn smartphone stuur ik haar een berichtje:

'Oh schat, ik zal het warm krijgen met al die hartjes van jou op mijn pyjama XXX, tot morgen, veel liefs en een dikke knuffel.'

Nog even bekijk ik het kledingstuk en denk dan dat, eerlijk gezegd, ik zoiets nooit zelf zou kopen. Het is helemaal niet mannelijk, maar ik zal deze dragen om haar een plezier te doen. Vlug nog een selfie nemen om morgen te kunnen tonen dat ik met mijn duizend hartjes geslapen heb. Mijn vrienden hebben geld samen gelegd voor een geschenkje, een cadeaubon van een plaatselijk reisbureau. Maar wat triest bedenk ik dat ik hier geen tijd

voor vrij kan maken. Natuurlijk zal ik deze ook niet weggooien, maar voor alles heb ik keihard gewerkt, gewroet. Nu heb ik een bloeiend bedrijf dat zelfs in zijn omvang nog altijd aan het groeien is. De leiding, het bestuur aan iemand anders toevertrouwen durf ik nog niet. Nu nog niet.

Ooit? Hm ... misschien. De cadeaubon leg ik dus maar op mijn nachtkastje samen met een antiek doosje, een kleine extra van mijn beste vriend gekregen. 'Voor goed geluk', zei hij.

ANTIEK DOOSJE

Hij vertelde me dat hij dit doosje heeft gekocht op een plaatselijke markt in Portugal. Een oude, grijze dame verkocht daar antieke spulletjes. Drie katten waren haar gezelschap, volledig zwart, enkel het puntje van hun staart was wit. Ze hadden blauwkleurige ogen die hem precies aanstaarden bij iedere stap die hij verplaatste.

Hij was zo aan het kijken geweest naar die ene kat dat hij niet oplette en struikelde over een andere. Deze begon zo afschuwelijk te krijsen dat hij in zijn schrik dit antieke doosje uit zijn handen liet glippen, neervallend op de grond. Op de achterkant was er een diepe kras ontstaan. De kat likte pijnlijk haar pootje af, maar de oude dame, gekleed in versleten vodden, keek hem toen zo geërgerd aan.

Zo erg dat haar puntige neus ervan krulde. Het krullen werd te veel voor de etterige puist

die erop aanwezig was en spatte bloedend open. Zo begon ze ijverig te zoeken naar een zakdoek die ze uiteindelijk niet vond. Hij heeft dan maar zijn eigen zakdoek gegeven samen met een beleefde glimlach. Maar de blik in de ogen van de grijsharige bleef maar boos. Ook de kat bleef maar aan haar pijnlijke pootje likken. Hij voelde zich over alles wat schuldig en heeft toen maar dit zogezegd 'antieke' doosje gekocht. De prijs die ze vroeg was zeker honderd maal te hoog, maar afpingelen durfde hij in deze omstandigheden niet meer te doen.

Nu maar hopen dat het verzachtend zou werken, als genezende zalf op een wonde. En ja ... een glimlach kwam op haar lippen en in haar ogen een tinteling van hoop toen hij zijn geld overhandigde in haar gerimpelde handen. In het doosje stak ze nog vlug twee mooi verpakte goudkleurige, bolvormige snoepjes, met de woorden: 'Geef dit aan je beste vriend, er zit positieve magie in.' Nu is dit mijn kleine extra geworden voor mijn zevenentwintigste

verjaardag, snoepjes in een antiek zwartkleurig doosje. Ze zien er wel lekker uit en 'k zal er toch eentje proeven. Wel, hm ... lekker! Ze smaken heerlijk naar melkchocolade! Maar iets bijzonders voel ik er gelukkig niet bij. Het zwart fonkelende doosje met indiaanse figuurtjes krijgt nog eventjes mijn aandacht, strelend gaan mijn vingers over de gegraveerde figuurtjes; ook probeer ik de woorden te lezen die ik opmerk aan de onderkant. 'k Voel me plotseling zo moe ...

Mijn ogen nog open houden wordt precies wel moeilijk.

Zeer moeilijk ... Zoek de warmte van mijn donsdeken, mijn laatste gedachten zijn: 'Magie?

Pff, wat een flauwekul ...'

Ik sluit mijn ogen en val in een diepe slaap.

VAN HEDEN NAAR VERLEDEN

Deze nacht ... Bezweet, rusteloos en woelend lig ik in mijn bed. De gedachten in mijn hoofd gaan terug naar een ver verleden.

Ik vind mezelf terug in een bizarre droom, staande naast een verdorde boom, allerlei takken met weinig groen. Ik droom van een landschap met kort gras en te veel droogte. Te warm, te dorstig weer. Drinken. 'Ik wil water', zeg ik, maar niemand zal me horen. Daar sta ik dan met mijn pyjama van hartjesstof. Alsof ik tijdens mijn slaap naar een ver verleden verplaatst ben. In de verte hoor ik iemand wenen. Een stil maar ontroostbaar wenend geluidje, een kind? Zweetdruppels voel ik neerwaarts dwalend in mijn hals en bij iedere stap heb ik precies meer dorst, maar het